

Sygn. akt. IV Ka 654/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SR del. do SO Daria Kamińska-Grzelak - sprawozdawca

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Gizeli Kubickiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy oraz Andrzeja Lewickiego Inspektora Urzędu Celnego w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 roku

sprawy **A. B. i Z. Z.**

oskarżonych z art. 65§4 w zb. z art. 91§4 w zw. z art. 7§1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 5 kwietnia 2013 roku sygn. akt XVI W 4/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonym opłaty w wysokości - A.B.100 (sto) złotych, Z. Z.150 (sto pięćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża ich w częściach równych wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

sygn. akt IV Ka 654/13

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 16 czerwca 2011 roku na targowisku miejskim w B. na osiedlu (...) przechowywał wyroby tytoniowe w postaci 100 paczek po 20 szt. papierosów różnych marek bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 k.k.s. i art. 86 § 4 k.k.s., na których ciąży należny podatek akcyzowy w wysokości 1171,00 zł oraz należność celna w wysokości 46,00 zł.

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 w zb z art. 91 § 4 w zw z art. 7 § 1 k.k.s.

2. w dniu 16 czerwca 2011 roku na targowisku miejskim w B. na osiedlu (...) przechowywał wyroby spirytusowe w postaci 1 plastikowej butelki o pojemności 1 litra bez etykiety z zawartością około 1 litra spirytusu 80 % bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 k.k.s., na których ciąży należny podatek akcyzowy w wysokości 40,00 zł

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 k.k.s.

Z. Z. został oskarżony o to, że :

w dniu 16 czerwca 2011 r. na targowisku miejskim w B. na osiedlu (...) przechowywał wyroby tytoniowe w postaci 300 paczek po 20 szt. papierosów różnych marek bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 kks i art. 86 § 4 kks, na których ciąży należny podatek akcyzowy w wysokości 3512,00 zł oraz należność celna w wysokości 138,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 w zb. z art. 91 § 4 w zw. z art. 7 § 1 kks

Wyrokiem z dnia 05 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie XVI W 4/12 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy:

1. uznał oskarżonego **A. B.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w punktach: 1 i 2 tj. wykroczeń skarbowych z art. 65 § 4 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz z art. 65 § 4 k.k.s. i za to w myśl art. 50 § 1 k.k.s. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 1000 (jeden tysiąc) zł;

2. na podstawie art. 49 § 3 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

-.

- 100 paczek wyrobów tytoniowych tj. papierosów różnych marek bez wymaganych znaków akcyzy poprzez zniszczenie,
- 1 plastikowej butelki o pojemności 1 litra z zawartością około 1 litra spirytusu 80 % bez wymaganych znaków akcyzy,

przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w B. przy ul. (...) pod pozycją nr 268/11;

2. uznał oskarżonego **Z. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie 1 tj. wykroczenia skarbowego z art. 65 § 4 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to w myśl art. 7 § 2 k.k.s. na podstawie art. 65 § 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1500 (jeden tysiąc pięćset) zł;

3. na podstawie art. 49 § 3 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 300 paczek wyrobów tytoniowych tj. papierosów różnych marek bez wymaganych znaków akcyzy przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w B. przy ul. (...) pod pozycją nr 268/11;

4. wymierzył oskarżonemu A. B. 100 (sto) zł tytułem opłaty i oskarżonemu Z. Z. 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty i zasądza od nich na rzecz Skarbu Państwa pozostałe koszty sądowe w częściach równych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonych który zarzucił wyrokowi sądu I instancji obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie m.in. przepisów:

- art. 5 § 2 k.p.k. wyrażający się w nie rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonych,
- art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez brak należytego, pozwalającego na merytoryczną kontrolę instancyjną uzasadnienia pomimo jego rzekomej obszerności, w oparciu o jakie dowody sąd pierwszej instancji przyjął, iż towar w postaci papierosów i spirytusu należał do oskarżonych, a także okoliczności strony podmiotowej tego czynu przy jednoczesnym braku wskazania dlaczego odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym oraz pomijaniu w uzasadnieniu w całości wypowiedzi świadka D.,
- art. 410k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia wyłącznie na podstawie dowodów obciążających oskarżonych – mimo odmiennego materiału i wyraźnemu rozmięczeniu się w stanowiskach świadków D. i S.,

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przechodząc do analizy poszczególnych zarzutów i ich uzasadnienia wskazać należy, że w żadnym razie nie można uznać, iż Sąd I instancji na jakimkolwiek etapie postępowania naruszył treść art. 5 § 2 k.p.k., który stanowi, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Istotą nakazu interpretowania na korzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć są bowiem dwa elementy, po pierwsze musi powstać wątpliwość mająca charakter nieusuwalny, i po drugie wątpliwość tego rodzaju musi powstać u organu procesowego (tak m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2006 r., sygn. akt: V KK 72/06, LEX nr 1883363). Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej tylko podstawie, że strony zgłaszają własne wątpliwości, co do ustaleń faktycznych, tak jak w rozpatrywanej sprawie. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo, nie są bowiem miarodajne wątpliwości strony procesowej, a jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.

W warunkach niniejszej sprawy brak było przesłanek do powzięcia tego typu wątpliwości przez sąd orzekający w sprawie.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego naruszenia art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., a więc zarzutu dotyczącego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazać należy, iż zarzut ten nie znajduje potwierdzenia. Zgodnie z powołanym przez skarżącego przepisem art. 424 k.p.k. uzasadnienie wyroku winno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie bądź niewinności oskarżonego. Sąd winien więc wskazać w uzasadnieniu jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia faktyczne i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.) oraz winno wyjaśniać podstawę prawną wyroku (art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k.). Tak więc sporządzając pisemne uzasadnienie wydanego orzeczenia Sąd I instancji winien wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach opiera ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także należyście rozważyć i ocenić wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub przeciwko nim, wyjaśnić wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd musi wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł (i dlaczego) oraz dlaczego odrzucił inne. Oznacza to, że z taką samą starannością i dokładnością winien ocenić zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których opiera wyrok. Brak takiego wyjaśnienia i oceny może bowiem prowadzić do postawienia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodów dotyczących istotnych faktów oraz okoliczności i nie zajęcie wobec nich żadnego stanowiska, daje podstawę do postawienia zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd orzekający, a zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku, winny być poczynione w taki sposób, by można było zweryfikować, czy zachowanie oskarżonego wyczerpywało wszystkie znamiona przypisanych mu czynów.

Uzasadnienie wyroku ma zatem dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok został wydany. Wszystkie wskazane wyżej wymogi spełnia uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Nie ma żadnych wątpliwości, na podstawie jakich dowodów sąd merytoryczny dokonał ustaleń faktycznych dotyczących poszczególnych okoliczności, wskazał również powody, które w jego ocenie przemawiały za daniem waloru wiarygodności wskazanym dowodom i powody, dla których dowody przeciwne uznał za niewiarygodne. Uzasadnienie nie zawiera sprzeczności, ani błędów logicznych, które by je dyskwalifikowało. Nie można podzielić poglądu obrońcy, iż uzasadnienie wyroku zostało sporządzone w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej. Sąd pierwszej instancji sporządził uzasadnienie starannie i w sposób umożliwiający prześledzenie toku rozumowania sądu. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej. Apelacja jawi się jako typowo polemiczna wobec ustaleń sądu

orzekającego oraz obszernej, wyczerpującej, logicznej i w pełni przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów pozwalających na podzielenie zarzutu sformułowanego w omawianym środku odwoławczym oraz przywiezionej tam argumentacji na ich poparcie. Wskazać również należy, iż chybiony jest zarzut nieprzytaczania w uzasadnieniu całości wypowiedzi świadka G. D.. Przepis art. 424 k.p.k. nie nakazuje przywoływania treści zeznań świadków w jakimkolwiek zakresie. Zeznania świadka G. D. znajdują się w aktach sprawy i sąd odwoławczy mógł się z nimi zapoznać.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. wskazać należy, iż przepis ten stanowi, że Sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej. Ujawnienie okoliczności następuje w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany). Całokształt okoliczności jako podstawa wyroku oznacza, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy - art. 4, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. i art. 5 k.p.k, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez sąd za wiarygodne (SN III KR 35/79, OSNPG 1979, nr 8, poz. 123; SN WRN 149/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 41; SN IV KKN 324/98, Prok. i Pr. 1999, nr 1, poz. 13). Przepis art. 4 k.p.k. formułuje zasadę obiektywizmu, która oznaczać ma zarówno nakaz bezstronności w traktowaniu przez organy procesowe stron oraz innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do sprawy. Obiektywizm organu procesowego ułatwiać ma realizację zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Ocena dowodów została dokonana zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Skarżący nie wykazał na czym w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji miałyby polegać złamanie tych zasad, a Sąd Okręgowy również nie dopatrywał się takich uchybień. Fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach świadków G. D. i Z. S., w sytuacji nieprzyznania się oskarżonych do winy, nie może - sam przez się - stanowić podstawy zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie (SN II KRN 178/95, Mon. Praw. 1996, nr 10, s. 376). Podkreślić należy, iż w świetle zgromadzonych dowodów niezasadny jawi się zarzut zawarty w uzasadnieniu apelacji, a wskazujący na braku profesjonalizmu w działaniu funkcjonariuszy polegający na niesprawdzeni czy w pomieszczeniu ochrony znajdują się jakieś osoby. Świadek G. D. w swych zeznaniach jednoznacznie wskazuje, iż drzwi do pomieszczenia ochrony były zamknięte, co było sprawdzane (k. 108, 174). Okoliczność tę potwierdza także Z. S. (k. 110) oraz świadek K. M., która wskazała, iż ochrona pojawiła się na targowisku po zakończeniu przez nią pracy (k. 183).

Uwzględniając powyższe okoliczności należało wyrok sądu pierwszej instancji jako słuszny utrzymać w mocy.

O kosztach orzeczono w myśl art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.).